

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.994 van 9 december 1999
in de zaak A. 88.188/XII-2328.**

In zake : François ACHTEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VERHOFSTE,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
August Nobelstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat dat François ACHTEN op 2 december 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 9 november 1999 waarbij hem de tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden wordt opgelegd, om aan de verwerende partij het verbod op te leggen om het bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad te publiceren en het ter kennis te brengen van de betrokken administratieve overheden en om de verwerende partij "bij overtreding van het schorsingsbevel" te veroordelen tot de betaling van een dwangsom;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 december 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VERHOFSTE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat de hoofdvordering, te weten de schorsing van het tuchtstrafbesluit van 9 november 1999, met naleving van de voorgescheven vormvereisten is ingediend en dus vanuit formeel oogpunt ontvankelijk is;

1.2.1. Overwegende dat de verwerende partij wel de ontvankelijkheid van de vordering betwist in de mate gevraagd wordt om aan de verwerende partij te verbieden het tuchtstrafbesluit bekend te maken en te betekenen o.m. omdat een dergelijke vraag neerkomt op een verzoek om voorlopige maatregelen op te leggen, wat naar luid van de artikelen 25 en 33 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging voor de Raad van State in kort geding moet gebeuren met een afzonderlijk verzoekschrift; dat zij ook de vordering tot het opleggen van een dwangsom onontvankelijk acht omdat die vordering hoort bij die vraag om voorlopige maatregelen;

1.2.2. Overwegende dat de redenering van de verwerende partij wat de eerstvermelde exceptie betreft wordt bijgevalen; dat, wat de tweede exceptie betreft, verzoeker de vraag om een dwangsom op te leggen duidelijk koppelt aan het niet naleven van het arrest tot schorsing van het tuchtstrafbesluit van 9 november

1999 -arrest dat met een formeel ontvankelijke vordering wordt nagestreefd; dat de eerste exceptie gegrond is en de tweede niet;

2. Overwegende dat verzoeker, politie-commissaris te Waasmunster, bij koninklijk besluit van 9 november 1999 tuchtrechtelijk gestraft is met een schorsing voor de duur van drie maanden; dat de verwerende partij niet betwist dat die beslissing niet vóór 24 november 1999 aan verzoeker aangeboden is;

Overwegende dat, naar luid van artikel 307, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet van een tuchtstrafbesluit aan de betrokkene kennis moet worden gegeven "binnen de termijn van tien werkdagen"; dat dezelfde wetsbepaling aan het overschrijden van die termijn de dubbele sanctie verbindt dat de tuchtstraf "als ingetrokken (wordt) beschouwd" en dat voor dezelfde feiten geen tuchtvervolging meer kan worden ingesteld;

Overwegende dat verzoeker de schending van artikel 307, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet aanvoert doordat het koninklijk besluit van 9 november 1999 hem laattijdig ter kennis gebracht is en dat het om die reden als ingetrokken moet worden beschouwd; dat, indien dat standpunt bijgevalen moet worden, de Raad van State juridisch niet buiten de vaststelling kan dat de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf uit kracht van de wet ingetrokken is, dat de onderhavige vordering derhalve geen materieel voorwerp meer heeft en er in het rechtsverkeer nog alleen een formeel besluit bestaat dat de Raad van State dan, volgens zijn vaste rechtspraak, in het belang van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer wegneemt;

Overwegende dat, geplaatst voor die gegevens, de Raad van State over de ontvankelijkheid ratione materiae van de vordering geen beslissing kan nemen

zonder eerst de problematiek van de tijdige kennisgeving van het tuchtstrafbesluit onderzocht te hebben;

3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat het begrip "werkdag", gebruikt in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet, gelezen moet worden als een dag waarop gewerkt wordt in tegenstelling met een feestdag; dat hij, met verwijzing naar het arrest nr. 66.241 van 14 mei 1997 inzake PHILIPPE en het arrest nr. 70.102 van 9 december 1997 inzake ACHTEN van oordeel is dat alleen zon- en feestdagen niet in de termijn mogen begrepen worden zodat, in dit geval, de termijn van tien werkdagen waarover de verwerende partij beschikte om hem het tuchtstrafbesluit van 9 november 1999 ter kennis te brengen, aangevangen is op woensdag 10 november 1999 en liep tot maandag 22 november 1999; dat hij besluit dat hij niet binnen die termijn kennis gekregen heeft van het tuchtstrafbesluit zodat het als ingetrokken moet worden beschouwd;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij de berekeningswijze van de termijn van kennisgeving, zoals verzoeker dat uiteenzet, betwist omdat verzoeker ten onrechte twee zaterdagen als een werkdag in de kennisgevingstermijn heeft verrekend; dat, in haar visie, de termijn niet op 22 november 1999 maar op 24 november 1999 afliep, dit is de dag waarop de tuchtstrafbeslissing aan verzoeker aangeboden is; dat zij, ter adstructie van haar stelling, uiteenzet wat volgt: de Raad van State heeft in een zaak ten gronde nog geen interpretatie voor het begrip "werkdag" gegeven; is de termijn van kennisgeving voorgeschreven in het belang van de bestuursde, dan is de verwijzing naar het begrip 'werkdag' -en niet naar 'kalenderdag'- duidelijk een verfijning die ingesteld is in het belang van het bestuur in die zin dat het voor de overheid daadwerkelijk mogelijk moet zijn om de beslissing ter kennis te brengen, terwijl de post 's zaterdags geen aangetekende zendingen aanbiedt

en terwijl niet wordt ingezien waarom andere termijnen zouden kunnen gelden voor een kennisgeving langs de post dan wel voor overhandiging; het Gerechtelijk Wetboek verbiedt een betekening -gelijk te stellen met de hier aan de orde staande kennisgeving- op zaterdagen op dezelfde wijze als op zon- en feestdagen;

3.3.1. Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 66.241 van 14 mei 1997 inzake PHILIPPE heeft gewezen dat, bij gebrek aan enige aanwijzing in andere zin, het begrip 'werkdag', gebruikt in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet, in zijn gebruikelijke betekenis moet begrepen worden en dat het dus moet gezien worden in relatie met het begrip 'feestdag', te weten de zondagen en de tien wettelijke feestdagen, blijkbaar te begrijpen als de dagen die op grond van de wet van 4 januari 1974 betreffende de feestdagen voor de arbeid-rechtelijke verhoudingen zijn vastgelegd; dat de Raad van State in het arrest ACHTEN, nr. 70.102 van 9 december 1997 die interpretatie heeft aanvaard en dat hij ze nadien bevestigd heeft in de arresten JOACHIM, nr. 78.997 van 26 februari 1999 en JAUMIN, nr. 82.784 van 8 oktober 1999 en, indirect, in het arrest BERBEN, nr. 82.825 van 12 oktober 1999;

3.3.2. Overwegende dat de door de raadsman van de verwerende partij aangevoerde argumenten om alsnog een andere interpretatie aan te nemen om volgende redenen niet overtuigen: de Raad van State heeft zich wel degelijk reeds "in een vol debat" over de problematiek beraden; artikel 307, tweede lid, is niet afgestemd op de normale werking van het bestuur, maar op de bescherming van de rechten van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar; de werking van het bestuur, zoals de omstandigheid dat er op zaterdag niet gewerkt wordt of de vaststelling dat er 's zaterdags geen aangetekende zendingen worden uitgereikt kunnen dan ook geen reden zijn om artikel 307, tweede lid, vanuit een zekere

toegeeflijkheid ten overstaan van het bestuur te interpreteren; het is trouwens precies om moeilijkheden in verband met de tijdige bestelling van brieven door de postdiensten te vermijden, dat de wet de mogelijkheid heeft ingevoerd om het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene af te geven; rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om binnen een zeer korte termijn aan de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar zekerheid te bieden ligt het in logica ook niet voor de hand de door de Raad van State aangehouden interpretatie te verlaten ten voordele van een interpretatie die mogelijk wel aansluit bij de regeling van het gerechtelijk wetboek met betrekking tot de termijnen voor de betekening en de kennisgeving van stukken van een rechtspleging (artikel 32 tot 57) maar die dan weer de beoogde zekerheid vermindert;

3.3.3. Overwegende dat de Raad van State ook voor het onderhavige geval van oordeel is dat het begrip 'werkdag' moet begrepen worden als elke dag van de week met uitsluiting van zon- en feestdagen;

Overwegende dat, in die redenering, de vervaltermijn binnen dewelke de verwerende partij van het tuchtstrafbesluit van 9 november 1999 aan verzoeker kennis moest geven afgelopen is op maandag 22 november 1999 zodat vanaf 23 november 1999 het tuchtstrafbesluit moet geacht worden nooit getroffen te zijn met dien verstande zelfs dat voor dezelfde feiten geen nieuwe tuchtvervolgning kan worden opgestart;

4. Overwegende dat verzoeker in zijn uiteenzetting over de draagwijdte van artikel 307, tweede lid, nieuwe gemeentewet bijgevallen wordt; dat daaruit, in de systematiek van de geschillenregeling bij de Raad van State, volgt dat zijn vordering tot schorsing gericht is tegen een besluit dat in rechte geen enkele waarde kan hebben; dat om die reden de vordering *ratione materiae* onontvankelijk verklaard zou moeten worden;

5. Overwegende evenwel dat er in dit geval de vaststelling blijft dat de verwerende partij, rekening houdend met haar interpretatie van artikel 307 nieuwe gemeentewet, toch vindt dat het tuchtstrafbesluit uitwerking kan en moet krijgen en er ook uitvoering aan geeft; dat om die reden het passend voorkomt het nog slechts zuiver formeel voortbestaand tuchtstrafbesluit toch uit het rechtsverkeer te nemen; dat de omstandigheid dat de Raad van State hier uitspraak doet in een procedure bij hoogdringendheid die vaststelling niet belet;

6. Overwegende, wat betreft de vordering om een dwangsom op te leggen, dat de omstandigheid dat de verwerende partij zich in rechte verweert tegen een vordering en daarbij een bepaalde interpretatie van de wet in vraag stelt geenszins bewijst dat zij zal tekortschieten bij de correcte tenuitvoerlegging van het schorsingsarrest, die in dit geval inhoudt dat aan het tuchtstrafbesluit van 9 november 1999 geen enkele waarde meer wordt gehecht en dat op grond van de feiten waarop dat besluit betrekking heeft geen nieuwe tuchtprocedure wordt opgestart,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 9 november 1999 waarbij aan François ACHTEN de tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden wordt opgelegd.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 negenennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. VANDENDRIESSCHE.